

OD ISTOG PISCA

SVEDOČANSTVA
ĐAVOLJI NAKOT
GODINA POTOPA
MORALNI POREMEĆAJ
SLUŠKINJINA PRIČA
ALIJAS GREJS
ANTILOPA I KOSAC
SLEPI UBICA
MAČJE OKO

ŽIVOT PRE ČOVEKA

MARGARET ATVUD

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Margaret Atwood
LIFE BEFORE MAN

Copyright © O.W. Toad Limited 1979
Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za G.-a

Canada Council
for the Arts

Conseil des Arts
du Canada

We acknowledge the support of the Canada Council for the Arts for this translation.

Prevod ove knjige pomogao je Kanadski savet za umetnost.

Izjave zahvalnosti

Želela bih da zahvalim sledećim ljudima koji su mi obezbedili komentare, informacije, podršku i druge vidove pomoći: Karlu Atvudu, Lenor Mendelson Atvud, Rut Atvud, Piteru Bimu, Liz Kalder, Dž. A. Donan, Kejt Godfri Gibson, Dženifer Glosop, Beverli Hanter, Metli Kevin, Mari Kvas, Džeju Makfersonu, Fredu Dž. Robertsu, Riku Salutinu, Dž. B. Solsbergu, Saveli Ščišin, Zeniji Ščišin, Nan Talis, Mari Tomson, Džin Vakna, gospođi Volpert, gospođi Verblinski.

Takođe želim da zahvalim Donji Perof, mom neumornom dugogodišnjem istraživaču; Fibi Larmor, mojoj agentkinji; i brojnom osoblju iz *Royal muzeja* u Ontariju i Planetarijumu koji su mi poklonili svoje vreme, naročito Džoan Lindsi iz odeljenja za paleontologiju kičmenjaka, koja me je sigurnom rukom vodila kroz doba gornje krede.

Napomena: *Lesje* se izgovara „Lašja“.

Umesto dela samog organizma, fosil može da predstavlja neku vrstu beleške o njegovom prisustvu, poput fosilizovanog traga jazbine... Ti fosili nam pružaju jedinu priliku da vidimo izumrle životinje u pokretu i da izučavamo njihovo ponašanje, mada je istinska identifikacija moguća jedino tamo gde je životinja pala mrtva i fosilizovala se na licu mesta.

Bjern Kurten, *Doba dinosaurusa*

Vidi, smešim ti se, smešim se u tebi, smešim se kroz tebe. Kako mogu biti mrtav kad dišem u svakom drhtaju tvoje ruke?

Abram Terc (Andrej Sinjavski), *Ledenica*

Prvi deo

Petak 29. oktobar 1976.

ELIZABETA

Ne znam kako bi trebalo da živim. Ne znam kako bi iko trebalo da živi. Znam samo kako ja živim. Živim kao oljušteni puž. A to nije način da se zarađuje.

Želim svoju kućicu nazad, mnogo mi je trebalo da je stvorim. Ti si je odneo sa sobom, gde god da si. Umeo si da svlačiš. Želim kućicu poput haljine sa šljokicama, od srebrnih novčića i centi i dolara koji se preklapaju kao kod armadila. Oklopljeni dildo. Neprobojan; kao francuska kabanica.

Volela bih da ne moram da mislim na tebe. Želeo si da me zadiviš; pa nisam zadivljena, zgađena sam. To što si uradio bilo je gnusno, detinjasto i glupo. Napad besa, razbijanje lutke, ali ono što si razbio bila je tvoja sopstvena glava, tvoje telo. Želeo si da budeš sasvim siguran da nikad više neću moći da se okrenem u krevetu a da ne osetim to telo pored sebe, ne tu, ali opipljivo, poput odsečene noge. Nešto čega više nema, ali to mesto još uvek boli. Želeo si da plačem, žalim, sedim u stolici za ljuljanje s maramicom sa crnim paspulom, krvareći iz očiju. Ali ja ne plačem, besna sam. Tako sam besna da bih te mogla ubiti. Da to već nisi uradio sam.

* * *

Elizabeta leži na leđima, u nimalo izgužvanoj odeći, s cipelama uredno položenim na prostirku, pletenu, ovalnu, kupljenu u *Nik neku* pre četiri godine dok je još marila za uređenje kuće, garantovano ručne domaće izrade. Sa rukama položenim pored tela, spojenim stopalima, otvorenim očima. Vidi samo deo tavanice, to je sve. Mala pukotina prelazi joj preko vidnog polja, iz nje se račva jedna još manja. Ništa se neće desiti, ništa se neće otvoriti, pukotina se neće proširiti i rascepiti i kroz nju ništa neće propasti. To samo znači da tavanicu treba okrečiti, ne ove godine već sledeće. Elizabeta se trudi da se usredsredi na reči „sledeće godine“, ali shvata da nije u stanju.

S leve strane vidi svetlost; ako okrene glavu ugledaće prozor, sa kojeg vise pauk biljke, kineska roletna od bambusa, dopola podignuta. Javila se u kancelariju posle ručka i rekla im da neće dolaziti. Prečesto to radi; posao joj je potreban.

Ona nije *prisutna*. Lebdi negde između svog tela, koje mirno leži na krevetu, ispod tavanice sa tankim pukotinama, *povrh* prostirke sa indijskom šarom, tigrovima i cvetovima, u crnom džemperu sa rol-kragom, jednostavnoj crnoj suknji, bordo gaćicama, bež grudnjaku koji se zakopčava s prednje strane i hulahopkama, onima koje se kupuju u plastičnim jajima. Vidi sebe tu, nalik na vazdušno zadebljanje, poput albumina. Ono što izlazi napolje kad kuvate jaje, a ljuska napukne. Ona zna za vakuum s druge strane tavanice, što nije isto kao drugi sprat, gde žive stanari. U daljini, poput potmulog грома, njihovo dete kotrlja klikere po podu. U crnom vakuumu vazduh je isisan uz tiho, jedva čujno hujanje. Mogla bi da se uvuče u njega kao dim.

Ne može da pomeri prste. Razmišlja o svojim šakama, koje joj leže uz telo, gumene rukavice: misli o tome kako treba da utisne kosti i meso u oblike šaka, prst po prst, poput testa.

* * *

Kroz vrata, koja je po navici ostavila odškrinuta, uvek spremna poput urgentnog odeljenja u bolnici, dok još uvek osluškuje da čuje tresak, zvuk lomljave, vrisku, dopire miris nagorele bundeve. Njene ćerke upalile su svetiljke od bundeva, iako je do Noći veštica ostalo još dva dana. A još se nije čak ni smračilo, mada svetlost sa njene bočne strane bleđi. One toliko vole da se prerusavaju, da oblače kostime i maske i da trče ulicama, po uvelom lišću, da kucaju na vrata neznanaца, pružajući im papirne kese. Koliko nade. Nekad je to smatrala dirljivim, to uzbuđenje, strastvenu radost, to planiranje šta će se dešavati nedeljama unapred, iza zatvorenih vrata njihove sobe. Nekad je to okretalo nekakav ključ u njoj. Sad je to daleko od nje. Odvojeno bezvučnim staklenim bolničkim panelom ispred kojeg je stajala u kućnoj haljini pored svake od njih naizmenično, gledajući kako se ružičasta usta otvaraju i zatvaraju, lica grče.

Ona ih vidi, one vide nju. Znaju da nešto nije u redu. Njihova uljudnost, njihova povučenost su zastrašujuće, jer su tako savršene.

One me posmatraju. Posmatraju nas godinama. Zašto ne bi to umele? Ponašaju se kao da je sve normalno, a možda je za njih i normalno. Uskoro će tražiti večeru, i ja ću je spremati. Ustaću sa ovog kreveta i spremiću večeru, i sutra ću ih ispratiti u školu i otići na posao. To je normalan život.

Elizabeta je nekad kuvala, i to veoma dobro. Bilo je to u isto vreme kad se zanimala za prostirke. I dalje kuva, ljušti neke stvari i podgreva druge. Neke stvari se stvrdnu, druge omekšaju; belo postaje smeđe. Ali kad misli na hranu, ne vidi vedre boje, crvenu, zelenu, narandžastu, iz *Gurmanskog kuvara*. Umesto toga, hranu vidi kao ilustracije iz onih članaka u časopisima koji govore o tome koliko je masnoće u doručku. Mrtva belanca, bele trake slanine, beli puter. Piletina, pečenje

i šnicle oblikovane od bljutave masti. Takav ukus joj sad ima svaka hrana. Uprkos tome ona jede, prejeda se, opterećuje se.

Čuje se tiho kucanje, korak. Elizabeta spusti pogled. U ovalnom ogledalu u ramu od hrastovine iznad toaletnog stola vidi kako se vrata otvaraju, otkrivajući mračan hodnik, i Nejtovo lice kako proviruje poput bledeg balona. On ulazi u sobu, kidajući nevidljivu nit koju ona uobičajeno zateže preko praga da ga spreči da uđe, a ona je u stanju da okrene glavu. Smeši mu se.

„Kako si, ljubavi?“, pita on. „Doneo sam ti čaj.“

Petak 29. oktobar 1976.

NEJT

On više ne zna šta između njih znači to „ljubavi“, mada to uvek govore. Zbog dece. Ne seća se kad je počeo da kuca na njena vrata, ni kad je prestao da ih smatra svojim vratima. Kada su prebacili decu u jednu zajedničku sobu i kada je on zauzeo prazan krevet. Tada ga je ona nazivala praznim krevetom. Sada ga naziva rezervnim krevetom.

On spušta čaj na noćni stočić, pored radio-sata koji je svakog jutra budi vedrim jutarnjim vestima. Tu je pepeljara, bez pikavaca; zašto bi ih bilo? Ona ne puši. Mada je Kris pušio.

Dok je Nejt spavao u ovoj sobi, bilo je pepela, šibica, otisaka od čaša, sitnine iz njegovih džepova. Čuvali su je u konzervi od putera od kikirikija i njome jedno drugom kupovali sitne poklone. Ludi novac, nazivala ga je ona. On i dalje prazni džepove od sitnine svake večeri; novčići se skupljaju kao mišji brabonjci na komodi u sobi, njegovoj sobi. Tvoja soba, govori ona, kao da želi tamo da ga zadrži.

Ona ga pogleda, prebledela lica, sa tamnim kolotovima ispod očiju i bezličnim osmehom. Ne mora da se trudi; uvek se trudi.

„Hvala, ljubavi“, kaže ona. „Začas ću ustati.“

* * *

„Ja ću večeras spremi večeru, ako želiš“, kaže Nejt, jer želi da pomogne, a Elizabeta se bezvoljno slaže. Njena bezvoljnost, njeno odsustvo podsticajnosti ljute ga, ali on ništa ne govori, okreće se i tiho zatvara vrata za sobom. On se potrudio, a ona se ponaša kao da to ništa ne znači.

Nejt odlazi u kuhinju, otvara frižider i čeprka po njemu. To liči na kopanje po fioci punoj razbacane odeće. Ostaci u teglama, ubuđale klice pasulja, spanać u plastičnoj kesi koji počinje da truli, uz onaj miris đubriva na travnjaku. Ne вреди očekivati od Elizabete da to očisti. Nekad ga je čistila. Ovih dana čisti druge stvari, ali ne i frižider. On će ga počistiti sam, sutra ili prekosutra, kad stigne.

U međuvremenu, moraće da smisli nešto za večeru. Nije to tako teško, često joj je pomagao oko kuvanja, ali ranije – on to smatra davnim vremenima, poput prohujalog romantičnog doba, poput nekog *Diznijevog* viteškog filma – uvek je bilo za-liha hrane. Sad uglavnom on ide u kupovinu, donoseći pokoji kesu u korpi svog bicikla, ali zaboravlja da kupi neke stvari zbog čega se tokom dana pojavljuju praznine: nema jaja, nema toaletnog papira. Tada šalje decu u radnjicu na uglu, gde je sve skuplje. Ranije je vodio Elizabetu u kupovinu jednom nedeljno, subotom, i pomagao joj da raspredi limenke i zamrznute pakete kad bi se vratili kući.

Nejt vadi spanać koji se cedi iz fioke za povrće i nosi ga u kantu za otpatke; iz njega curi zelenkasta tečnost. Broji jaja: nema ih dovoljno da napravi omlete. Moraće opet da spremi makarone sa sirom, što je u redu, jer deca to vole. Elizabeti se neće svideti ali će ih pojesti, progutaće ih odsutno kao da je to poslednje što joj je na pameti, smeškajući se poput mučenika koji se peče na tihoj vatri, zureći mimo njega u zid.

Nejt kuva i meša, kuva i meša. Pada mu pepeo cigarete, ali ne upada u šerpu. Nije on kriv što je Kris sebi razneo glavu

puškom. Puška: to odlično predstavlja ekstravaganciju, histeriju koje su mu uvek bile neukusne kod Krisa. On sam bi to svakako uradio pištoljem. Ako bi to uopšte uradio. Ono što ga je pogodilo bio je pogled koji mu je ona uputila kad su telefonom javili tu vest: *On je bar imao petlju. Bar je bio ozbiljan.* Naravno, nikada to nije izgovorila, ali on je siguran da ih upoređuje, i da ga osuđuje zbog toga što je još živ. Kukavica, koja još uvek živi. Nije imao muda.

Pa ipak, istovremeno, mada ni to ne izgovara, on zna da ga ona za sve okrivljuje. Da si samo bio ovakav ili onakav, uradio ovo ili ono – on ne zna šta – to se ne bi desilo. Ja ne bih bila primorana, prisiljena, naterana... to je njen stav, da ju je on izneverio, i da ju je taj njegov nedefinisani propust pretvorio u drhtavu masu bespomoćnog mesa, spremnu da se poput pilepka zakači za prvog ludaka koji je naišao i rekao: Imaš dobre sise. Ili šta god joj je Kris rekao da je navede da otkopča kopču na svom brushalteru. Verovatno nešto poput: Imaš lepe grudobrane. Šahisti su takvi. Nejt to zna: i sam je nekada igrao šah. Nejt nikad nije razumeo zašto je ženama šah seksepilan. Nekim ženama.

I tako je već nedelju dana, još od te večeri, provodila popodneva tamo ležeći na krevetu koji je nekada bio njegov, bar pola njegov, a on joj svakog popodneva donosi čaj. Ona ga prihvata sa onim svojim pogledom umirućeg labuda, pogledom koji on ne može da podnese i kojem ne može da odoli. Ti si kriv, dragi, ali možeš mi doneti čaj. Sitna uteha. I aspirin iz kupatila i čašu vode. Hvala. Sad idi nekud i neka te grize savest. A on tome povlađuje. *Kao dobar dečko.*

I on je bio taj, a ne ona, ne Elizabeta, koji je morao da ode da identifikuje telo. Kako je njen utučeni pogled govorio, od nje se to teško moglo očekivati. I tako je on ponizno otišao. Stojeći u tom stanu u koji je ušao svega pokoji put a kuda je ona odlazila bar jednom nedeljno u poslednje dve godine, boreći se s mučninom, terajući sebe da gleda prizor pred sobom, osećao

se kao da je i ona u sobi sa njima, krivina u prostoru, posmatrač. Više nego Kris. Moglo bi se reći da mu od glave ništa nije ostalo. Bezglavi konjanik. Ali prepoznatljiv. Krisova osobenost nikad nije bila u tom njegovom teškom, pljosnatom licu, kao kod većine ljudi. Već u njegovom telu. Glava mu je donosila nevolje, zbog čega se verovatno Kris odlučio da puca u nju umesto u neki drugi deo svog tela. Nije želeo da osakati telo.

Pod, sto, šah pored kreveta, krevet sa onim što su nazvali truplom i udovima što leže na njemu; Nejtovo drugo telo, povezano s njim tom napregnutom vezom, tom prazninom u prostoru kojom je vladala Elizabeta. Kris je obukao odelo i kravatu, i belu košulju. Razmišljajući o tom obredu – o debelim šakama kako vezuju kravatu i ispravljaju je u ogledalu, bože, čak je i cipele uglancao – Nejt je došlo da zaplače. Gurnuo je ruke u džepove jakne; prstima je premetao sitninu, ključ od kuće.

„Postoji li neki razlog zbog kojeg je na stolu ostavio vaš broj telefona?“, pitao ga je drugi policajac.

„Ne“, rekao je Nejt. „Pretpostavljam zato što nam je bio prijatelj.“

„Oboma?“, pitao je prvi policajac.

„Da“, odgovorio je Nejt.

Dok on ubacuje staklenu posudu u rernu, u kuhinju ulazi Dženet.

„Šta ima za večeru?“, pita ona, dodajući „tata“, kao da ga podseća ko je.

Nejtovo ovo pitanje odjednom zvuči tako tužno da nekoliko trenutaka nije u stanju da odgovori. To je pitanje iz prošlog vremena, iz davnih dana. Oči mu se zamagle. On poželi da spusti posudu na pod i da uzme Dženet u naručje, da je zagrlji, ali umesto toga samo pažljivo zatvori rernu.

„Makarone sa sirom“, kaže on.

„Njam“, odgovara ona odsutno, oprezno, pažljivo imitirajući zadovoljstvo. „Sa paradajz sosom?“

„Ne“, kaže on. „Nemamo ga.“

Dženet prelazi palcem preko kuhinjskog stola, škripeći po drvetu. To čini dvaput. „Mama se odmara?“, pita ona.

„Da“, kaže Nejt. A onda samozadovoljno dodaje: „Odneo sam joj čaj.“ Stavlja jednu ruku iza leđa, naslanjajući je na kuhinjski pult. Oboje znaju šta treba da izbegavaju.

„Pa“, odgovara Dženet starmalim tonom, „vidimo se uskoro!“ Ona se okrene i izađe iz kuhinje.

Najt poželi nešto da učini, da nešto izvede, da razbije šakom kuhinjski prozor. Ali s druge strane stakla je mreža. To bi ga sprečilo. Šta god sad da uradi, biće smešno. Šta je razbijanje prozora u poređenju s pucanjem puškom u glavu? *Bezizlazno*. Da je smišljala ovo, ne bi to bolje uradila.

Petak 29. oktobar 1976.

LAŠJA

Lašja luta po praistoriji. Pod suncem narandžastijim nego što je njeno ikad bilo, usred močvarne ravnice pune biljaka s debelim peteljkama i ogromne paprati, pase grupa stegosaurusa s krljuštima. Oko ove grupe, zaštićeni njihovim prisustvom ali nezavisno od njih, stoji nekoliko viših kamptosaurusa, krhki-je građe. Oprezni, nervozni, s vremena na vreme dižu male glave, propinjući se na zadnje noge da onjuše vazduh. Ako se pojavi opasnost, oni će prvi upozoriti na nju. Bliže njoj, jato pterosaurusa osrednje veličine klizi s jednog džinovskog stabla paprati na drugo. Lašja čuči u najvišem gustišu jednog od tih stabala i gleda kroz durbin, blažena i spokojna. Niko od tih dinosaurusa ne poklanja joj ni najmanju pažnju. Ako je slučajno vide ili nanjuše, neće je приметiti. Ona im je tako strana da ne bi bili u stanju da se usredsrede na nju. Kad su Aboridžini uočili brod kapetana Kuka, nisu obratili pažnju na njega, jer nisu znali ni da tako nešto postoji. To je gotovo isto tako dobro kao nevidljivost.

Kada malo bolje razmisli, Lašja zna da većina ljudi to verovatno ne bi smatrala spokojnom maštarijom. Pa ipak, za nju je

tako; posebno zbog toga što je u njoj dopustila sebi da po svojoj želji besramno izopači svaku zvaničnu verziju paleontološke stvarnosti. Uopšteno, na poslu ona je trezvena, objektivna i dovoljno prilježna što joj, kako smatra, pruža dovoljno opravdanja za preterivanje ovde, u dobu jure: močvare. Meša razdoblja, dodaje boje: zašto ne bi imala metalik-plave stegosauruse sa crvenim i žutim tufnama umesto dosadnih sivih i smeđih, koje opisuju stručnjaci? Među koje, u neku ruku, spada i sama. Na bokovima kamptosaurusa pojavljuje se i nestaje blesak boje, crvenkastoružičaste, ljubičaste, svetloružičaste, odražavajući osećanja poput hromatofora u koži oktopoda koje se skupljaju i šire. Tek kada uginu, kamptosaurusi postaju sivi.

Na kraju krajeva, to i nije puka uobrazilja; poznate su joj boje nekih neobičnih savremenih guštera, da i ne spominjemo sisarske varijacije, poput zadnjica mandrila. Takve bizarne tendencije morale su se iz nečega razviti.

Lašja je svesna da se vraća unazad. To često radi u poslednje vreme. Ovo je njeno sanjarenje iz detinjstva i rane mladosti, pre izvesnog vremena potisnuto u stranu u korist drugačijih razmišljanja. Istina, muškarci su zamenili dinosauruse, u njenoj glavi kao i u geološkom razdoblju; ali razmišljanje o muškarcima je postalo suviše sumorno. U svakom slučaju, taj deo njenog života je za sada sređen. Sređen, kao u: greška je sređena. U ovom trenutku, *muškarci* znači Vilijam. Vilijam ih oboje smatra sređenim. On ne vidi razlog zašto bi se to ikada promenilo. A kada malo bolje razmisli, ne vidi ga ni Lašja. Osim što više ne može da sanjari o Vilijamu, čak ni kad pokušava; niti može da se seti kako su te sanjarije izgledale, dok su postojale. Sanjarenje o Vilijamu je, nekako, samo po sebi protivrečno. Ona ne pridaje mnogo važnosti toj činjenici.

U praistoriji nema muškaraca, ni drugih ljudskih bića, osim povremenog usamljenog posmatrača poput nje, putnika ili izbeglice, skvrčenog u sopstvenom žbunu paprati sa dvogledom, koji gleda svoja posla.

* * *

Kad zazvoni telefon, Lašja se trgne. Oči joj se odjednom otvore, ruka u kojoj drži šolju kafe naglo se ispruži, kao da se brani. Govori prijateljima kako je ona od onih ljudi koje iznenadni zvuci plaše. Sebe vidi kao nesigurnu osobu, biljojeda. Poskoči kad joj neko priđe s leđa i kada službenik u podzemnoj železnici dune u pištaljku, iako zna da iza nje ima ljudi i da će se pištaljka oglasiti. Neki njeni prijatelji to smatraju ljupkim, ali je svesna da druge to prosto nervira.

Međutim, ona ne voli da nervira ljude, te se trudi da se obuzda, čak i kad je sama. Spušta šolju na sto – kasnije će obrisati prosutu kafu – i odlazi da se javi na telefon. Ne zna ko bi mogao da je zove, čiji bi poziv želela. Shvata da su to dve različite stvari.

Kada digne slušalicu, veza je već prekinuta. Zujanje koje dopire iz slušalice jeste zujanje grada, što bruji izvan prozora, pojačano cementnim liticama kakve je okružuju i u kojima i sama živi. Kao da se penje po liticama, kao da visi sa njih. Na četrnaestom nivou.

Lašja nekoliko trenutaka drži slušalicu u ruci, slušajući to zujanje kao glas. Onda je spušta. To svakako nije Vilijam. On je nikad ne zove osim ako ima nešto da kaže, da prenese neku praktičnu poruku. Dolazim. Naći ćemo se tu i tu. Ne mogu da stignem do. Hajde da idemo na. A kasnije, otkad su počeli da stanuju zajedno, vratiću se u. Lašja smatra da je to što je njegovo odsustvo ne uznemiruje znak da je veza sazrela. Zna da on radi na jednom važnom projektu. Odlaganje otpadnih voda. Ona poštuje njegov rad. Oduvek su obećavali da će jedno drugom dati dovoljno slobode.

Ovo je treći put. Dva puta prošle nedelje i sad. Jutros je to spomenula, uzgred u razgovoru, devojkama na poslu, pritom se kratko osmehnuvši da pokaže da je to ne brine, a zatim brzo pokrivši usta šakom. Smatra da su joj zubi preveliki: zbog njih izgleda gladno, kao kostur.

Tu je bila i Elizabeta Šoenhof, u kafeteriji u koju uvek odlaze u pola jedanaest, ako nemaju previše posla. Ona je iz Odeljenja za specijalne projekte. Lašja je često viđa jer su fosili među najpopularnijim stavkama Muzeja a Elizabeta voli da radi na njima. Ovog puta je prišla njihovom stolu da kaže kako joj treba nešto Lašjinih materijala za izložbene vitrine. Htela je da postavi zajedno neke od manjih artefakata iz Kanadijane* sa prirodnim predmetima iz istih geografskih oblasti. To je nazvala *Artefakti i okruženje*. Namerava da upotrebi neke plišane igračke i postavi ih zajedno sa pionirskim sekirama i zamkama, kao i pokoju fosilnu kost, radi atmosfere.

„Ovo je drevna zemlja“, kazala je. „Želimo da ljudi to vide.“

Lašja je protiv takve eklektične promocije, mada shvata potrebu za tim. Opšta javnost. Ipak, to je uprošćavanje, i Lašja je u sebi pribeležila prigovor kad ju je Elizabeta na onaj svoj sposobni, majčinski način pitala da li bi Lašja mogla da joj pronađe neke zanimljive fosile. Zar nisu svi fosili zanimljivi? Lašja je uljudno odgovorila da će se potruditi.

Elizabeta je tada, vična razvrstavanju tuđih reakcija, zbog čega Lašja prema njoj gaji svojevršno strahopoštovanje – ona sama, oseća, to ne ume – razložno objasnila da je mislila na vizuelno zanimljive fosile. Dodala je da bi to veoma cenila.

Lašja se, uvek prijemčiva za pohvale, tad malo zagrejala. Ako Elizabeta želi neke veće falange ili koju lobanju, može ih lako dobiti. Osim toga, Elizabeta je izgledala grozno, bila je bleđa kao kreč, iako su svi tvrdili da se odlično drži. Lašja nije mogla da zamisli sebe u toj situaciji, te nije mogla da pretpostavi kako bi se sama nosila s tim. Naravno, svi su znali za to, bilo je u novinama, a Elizabeta se nije mnogo trudila da to prikrije ni tada dok se dešavalo.

Svi su pažljivo izbegavali da spominju Krisa ili bilo šta vezano za njega pred Elizabetom. Sama Lašja je uhvatila sebe

* *Canadiana* – knjige o Kanadi i Kanađanima. (Prim. prev.)

kako trepće kad je Elizabeta rekla da želi da izloži i kremenjaču. Ona sama ne bi izabrala pušku. Ali možda su te slepe mrlje neophodne, da bi se ljudi uspešno nosili sa nečim. Kako bi to bez njih bilo moguće?

Da bi promenila temu, vedro je odgovorila: „Znate šta? Dobijam anonimne telefonske pozive.“

„Nepristojne?“, pitala je Marijana.

Lašja je odgovorila da nisu nepristojni. „Ko god to bio, samo pusti da telefon zazvoni i spušta slušalicu kad se javim.“

„Verovatno pogrešan broj“, rekla je Marijana, gubeći interesovanje.

„Otkud znaš da je muškarac?“, pitala je Triš.

Elizabeta je rekla: „Izvinite.“ Ustala je, na trenutak zastala a zatim se okrenula i ujednačenim korakom, poput mesečara, pošla ka vratima.

„To je grozno“, kazala je Triš. „Ona se sigurno užasno oseća.“

„Jesam li rekla nešto pogrešno?“, pitala je Lašja. Nije to želela.

„Zar nisi znala?“, kazala je Marijana. „On ju je nekad tako zvao. Bar jednom svake noći, u poslednjih mesec dana. Nakon što je ovde dao otkaz. Kazala je to Filipu Barouzu, oh, mnogo pre nego što se to desilo. Pomislili biste da je znala da se nešto sprema.“

Lašja pocrvene i pokri obraz dlanom. Uvek joj se dešavalo da ponešto ne zna. Sad će Elizabeta misliti da je to uradila namerno i mrzeće je. Nije mogla da shvati kako joj je taj trač promakao. Verovatno su pričali o tome upravo za ovim stolom, a ona nije obraćala pažnju.

Lašja se vraća u dnevnu sobu, seda na stolicu pored svoje prosute kafe, i pali cigaretu. Kad puši, ne uvlači dim. Umesto toga drži desnu ruku ispred usta s cigaretom između dva prsta i palcem naslonjenim na bradu. Tako može bezbedno da priča i smeje se, trepćući dok joj dim ide u oči. Oči su joj najjači adut. Shvata

zašto u istočnjačkim zemljama nose velove i zarove. To nema nikakve veze sa skromnošću. Ponekad, kad je sama, nekom od svojih cvetnih jastučnica pokriva donji deo lica, preko nosa, tog nosa koji je tek malčice predug, malo previše kukast za ovu zemlju. Njene oči, tamne, gotovo crne, gledaju je iz ogledala u kupatilu, zagonetne iznad plavih i ljubičastih cvetova.